Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 37. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 12 September 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

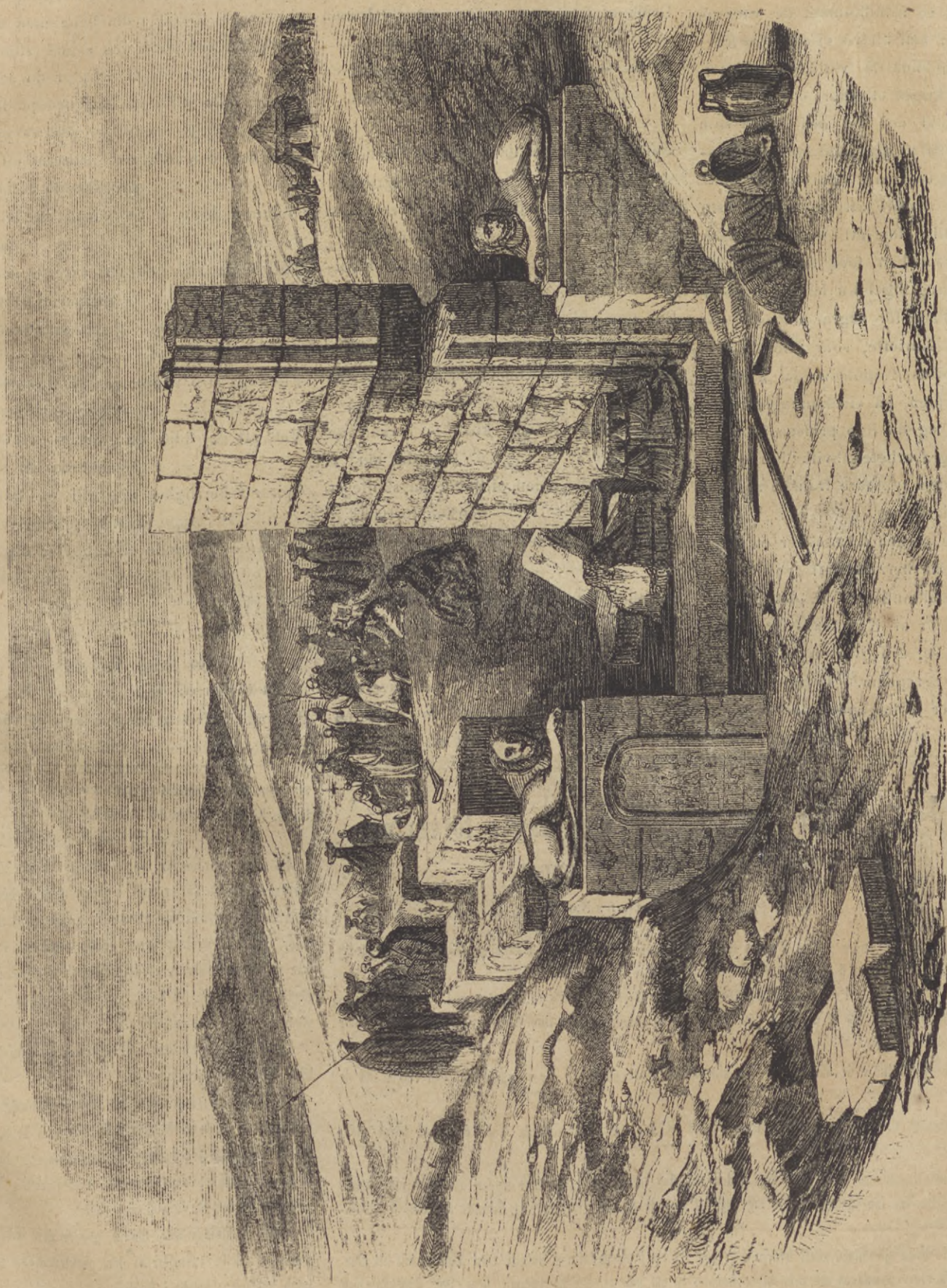

En gräfning vid Memphis i Egypten.

Gräfningarne vid Memphis i Egypten.

(Efter "L'Illustration.")

Upptäckten af Serapeum i Memphis har varit en af den nya fornforskningens eröfringar. Den gjordes i November månad 1850 genom herr *Aug. Mariette*, konservator vid egyptiska museum i Louvren i Paris. Hans arbeten, som på franska styrelsens omkostnad ifrigt fortsattes i fyra års tid, ha åstadkommit de vackraste resultater och blefvo ej afbrutna förrän i det ögonblick då, vid 1854 års slut, orientaliska kriget utbröt.

Men oaktadt den tid och möda som blifvit använda på gräfningarne, hade dessa ännu icke sagt allt, och herr Mariette föresatte sig derföre att begagna första lägliga tillfälle, för att förklara några problemer, dem han före sin afresa till Frankrike ansåg sig böra ha löst. Detta tillfälle inträffade för några månader sedan, då herr Mariette, som åtföljde den expedition, prins Napoleon då ämnade göra till Egypten, på vicekonungens begäran, begaf sig dit före prinsen, för att verkställa några arbeten, hvilka borde öka intresset vid den ryktbare franske resandens besök derstädes.

Förestående planch framställer en af de gräfningar, som herr Mariette, på vicekonungens befallning och omkostnad, utfört i olika delar af Egypten. De stenblock, vi här se, äro qvarlefvor af en af portarne till Serapeum. Tvenne vackra lejon synas der i liggande ställning, af alldeles samma stil som de lejon, dem man redan haft att beundra i Louvren. De tält, vi se i bakgrunden, tillhöra den lärde Fransmannen.

Haf mod!

Broder, eho du än är, låt sorgen ej isa
ditt hjerta,
Värm dig af kärlekens eld, rena ditt väsen i den,
Drick utaf himmelens ljus som blomman
å soliga ängen,
Drick — och stilla som hon andas en
renare luft!

. . . . . .

Natten väl döljer ibland de doftande ängarnes fägring,
Icke är derföre dock rosen försvunnen
från dem?
Döljer ett töcken ibland din lyckas skimrande blomma,
Har hon väl derföre då vissnat för alltid?
O nej!
Mörkret viker — och frisk som förr står
rosen i dalen;
Sorgerna flykta sin kos — lyckan är
åter dig när!
. . . Strålade solen alltjemt, då skulle ju
marken förtvina;
Hjertat förtorkades ock, följde blott lyckan dig åt! —
Natten ger lif uppå nytt åt heta, försmäktande nejder,
Själen i qvalenas natt renas och vinner
sin kraft.
Vill du då lära dig här, hur sorgerna
bäst du bör möta,
Lefnadens vishet är den: Gladt genom
tårarne le!
Men om du känner ändock en isande tomhet i själen,
Saknar du stundom en vän, delande fröjder och nöd,
Saknar och finner den ej — ack! sucka
då stilla, men stå dock,
Fast som en man, vid din Gud, framgå
din bana med mod,
Strid för det goda och sanna som förr!
O, svigtar du äfven,
Sjunker du stilla en dag ned på förgängelsens bädd,
Bleknar och dör och sänkes ett lik i
grönskande sofbädd,
Slumrar ånyo i ro varmt uti moderlig
famn,
Faller du så, och en varelse dock till
griften ej smyger
Tyst, för att egna dig der saknadens heliga suck,
Eller att strö någon ros på ditt stoft —
ej klage du derför;
Vet, att det ädla, du gjort, — fröet, som
här du har sått,
Spirar i herrlighet upp till en doftande
krans uppå grafven:
Englarnes jublande chor bjuder dig äfven
en krans!

. x . . . . n.

En falsk Kristus.

Att för Kristi skull mången afskyvärd gerning blifvit begången kan ej vara obekant för den som känner historien; men

---

Ett sätt att på tvenne dagar förvärfva 200,000 francs.

(Forts. fr. N:o 36.)

Under golfvet i deras rum står en tunna, innehållande tvåhundra skålpund krut, färdig att flyga i luften i följande fall:

1:o. Om polisen gör det minsta försök att intränga i krutrummet.

2:o. Om man arresterar den af de båda sjömännen, som promenerar ute i Dublin, under det den andre håller en brinnande lunta öfver tunnan.

3:o. Om man ej tillsänder de båda sjömännen allt som är nödvändigt för deras uppehälle och nöje, då de begära det.

4:o. Om grannarne utrymma sina hus, likasom för att isolera dem, och sålunda hota dem med något attentat från polisen.

5:o. De tvenne sjömännen lofva vid sin heder att dag och natt vaka öfver staden och dess innevånares egendom, i händelse Dublins innevånare uppföra sig hyggligt mot de tvenne olycklige, uti Irlands hufvudstad välkända männen.

6:o. En af de båda sjömännen skall hvarje dag taga sig en promenad inom Dublin, från klockan tolf till klockan fem. Alla medborgare uppmanas att vaka öfver honom; ty om han ej har återkommit hem före klockan half sex, tänder hans kamrat på krutet, och Sackville flyger i luften, likasom l'Orient vid Aboukir.

»Undertecknadt: Celestin och Xavier.»

Då deras anordningar voro färdiga och allt skickligt beräknadt, utgick Xavier midt i natten med ett hundratal afskrifter af ofvanstående proklamation och uppsatte dem öfver allt. Vid soluppgången erhöll sheriffen ett bref från de båda vännerna, genom hvilket han inviterades att genast begifva sig till dem, i anseende till en sak af yttersta vigt för staden Dublin.

Vid denna tidiga timma, hade Dublin ej ännu läst de båda sjömännens proklamation.

Sheriffen, som visste att dessa båda förtvifladе fransmän vore i stånd till hvilken galenskap som helst, glömde sin rang och fogade sig efter inbjudningen. Han blef med stor artighet emottagen uti krutrummet. Celestin presenterade honom en stol, och sade:

— Min aktningsvärde Sheriff, gör er den mödan att genomläsa detta exemplar af den proklamation, som vi hafva anslagit öfverallt i Dublin.

att menniskor fått det infallet, att i Kristi person begå mord och plundring, derpå har man blott ett enstaka exempel.

Detta var under Sigismund Augusts regering, då en polsk adelsman, Jakob Mielstinsky föll på den tanken att spela Kristus. Denne fann tolf af sina supbröder villige att öfvertaga apostlarnes roller och med sin herre gå ut i hela verlden.

De påträffade öfverallt åtmistone några dumhufvuden, som trodde på dem och hvilka vördnadsfullt uppoffrade allt hvad kök och källare hade att bjuda på. Men der intet godt mottagande var att förvänta, använde de tretton skurkarne bedrägeri eller våld. De stulo, mördade samt härjade och brände utan minsta fruktan eller hinder.

På en ort ställde sig en af dem som om han varit besatt af djefvulen. Mielstinsky och några af de tolf togo då kamraten med sig i kyrkan, för att drifva den onde anden ur honom. Den af djefvulen anfäktade sprang då till altaret och stal i allas åsyn de på tallrikarne samlade penningarne, hvilka han stoppade i en väska, som han bar på bröstet. Man höll honom nu fast, besvärjelsen började, och i stället för penningar föllo endast stenar ur hans kläder.

En dag kom detta band i en dames hus, hvikens man var borta. Mielstinsky begärde här ibland andra saker äfven en linneväf, som just för tillfället låg framme. Frun vägrade i början, att utan sin mans vetskap bortgifva något, men beqvämde sig dock slutligen dertill. Mielsinsky, som icke var nöjd härmed, ville se äfven några andra väfnader. Frun visade honom en sådan; men då hon, oaktadt hans begäran, alls icke ville gifva honom den, lade han oförmärkt brännmaterialier uti den och lemnade den tillbaka. Utan att misstänka något lade hon åter ned väfven i en kista. Brännmaterialierna gjorde emellertid sin verkan, och inom kort brann kistan, rummet, ja hela huset.

Då mannen återkom och fick höra hvad som skett, satte han med ett manstarkt sällskap efter bofvarne och kom dessa lyckligt på spåren.

Så snart de förföljde sågo skaran närma sig, ville de fly, men deras Kristus tillät det icke, utan sade helt lugnt, att han snart skulle uppgöra saken med bönderna, alldenstund han ämnade göra ett underverk för dem.

Under det att hans följeslagare flydde började Mielstinsky gå på händerna. Men detta oaktadt blef han dock af bönderna fasttagen och ihjälslagen.

Timmerhandteringen i "New Brunswick" i Amerika.

Inom Polar-amerikas område ock i det s. k. *Nova Scotia* (förut Akadien) ligger provinsen "New Brunswick", till större delen ett vidsträckt skogsland. Det vigtigaste och mest indrägtiga arbetet derstädes är således skogens afverkande, och de sågverk, som här äro anlagda vid alla flodmynningar äfvensom skeppsbyggeriet och transporterna till moderlandet (England) gifva arbetsförtjenst åt en ganska stor del af dervarande befolkning.

Nästan hela "New Brunswicks" område är betäckt med täta skogar af flera slags barrträd, och för att föra dessa från vildmarkerna till handelsplatserna äro alla strömmar upptagna såsom stora stråtvägar. De tre förnämsta floderna, som sålunda kunna anses, äro St. John, Miramichi och Restigouche. På dem transporteras allt slags trävirke, såsom icke blott bjelkar och sparrar till boningshus, utan äfver spiror, master och skeppsknän.

Nedfällandet af de träd, som sålunda omskapas, för att exporteras, verkställes vanligen af arbetsfolk, som särskildt för detta ändamål leges af grosshandlarne eller de smärre köpmännen. På hösten draga dessa arbetare skyndsamt uppåt skogarne med ett stort förråd af lifsmedel, yxor och andra verktyg, oxar samt allt hvad för öfrigt kan behöfvas för deras företag. Deras förnödenheter föras uppför de större floderna i lastbåtar, som dragas af hästar, eller i kanoter, men om vintern ditforslas de öfver is och snö. Foder åt kreaturen erhålles från närmaste nybyggare.

Sedan man utvalt den trakt, der arbetet skall verkställas, uppföres en koja, hvilken täckes med bark. Här verkställes all kokning, och timmerhuggarne stanna, efter dagens ansträngningar, här öfver natten. Ett oformligt, men varmt skjul uppföres äfven för dragarne; och medan

---

— Sheriffen betraktade Celestin, tog papperet, påsatte sina glasögon, och läste, i det han hoppade högt upp från stolen vid hvarje artikel.

— Vördnadsvärde sheriff, sade Celestin, ni känner nu vår lilla affär lika så väl som vi sjelfva; det återstår mig således endast att visa er vårt palladium. Ni befinner er uti en krutdurk; der, jemnhögt med golfvet, ser ni en liten vulkan, inte sannt? frukta ingenting . . . och skrik framför allt icke . . ., vid minsta rop, min sheriff, slungas vi högt öfver Saint-Patricks torn. Betrakta Xavier som närmar luntan, en lunta som beständigt brinner, min sheriff; det är en vestalisk eld. Vestalerna hafva blott föränderat kön. Hvad säger ni om idéen, sheriff?

Den gamle embetsmannen, som var stel af fasa och öfverraskning, betraktade tigande, den svarta och hotande cirkeln invid golfvet. Celestin tog en göpen krut, och sade i det han presenterade sheriffen densamma:

— Ser ni, det är af finaste qvalité. Bedöm vårt lilla Vesuvius efter detta prof. Tag med er detta, för att låta edra kemister annalysera det; de skola troligtvis säga er att det icke är roffrön. Nu återgifva vi er friheten, herr sheriff.

Gubben steg upp, utan att i sitt ansigte våga visa den minsta min, som kunde sära de två förskräckliga fienderna, och utan att yttra ett ord; ty han kunde naturligtvis, i sin egenskap af embetsman, ej tala utan att fördöma dessa mordbrännareplaner. Celestin och Xavier följde honom ända till trappan, den ene obligerade honom att medtaga krutprofvet uti en ask, den andre skyldrande med den påtända luntan, lik en soldat, som skyldrar gevär för sin befälhafvare.

Några timmar derefter var det lätt att se, att proklamationen hade frambragt behörig verkan. I grannskapet af Nelsons byst och framför postbyråns palats var den dagliga hopen förminskad till några få oroliga grupper. Sackville hvimlade af konstaplar, som bemödade sig att icke visa något fiendtligt eller hotande i sitt yttre. På afstånd syntes sheriffen, hvilken hade stannat utom den möjliga explosionens område, och hvilken genom sina gester tycktes anbefalla sina underlydande den största försigtighet.

Klockan tolf visade sig Celestin helt djerft på Sackville-Street, klädd i ponton-sjömansuniform och med den franska trefärgade kokarden på sin hatt. Då han hunnit midten af denna ofantligt breda gata, vände han sig om, för att utbyta en hälsning med Xavier, hvilken ett ögonblick syntes vid fönstret, med den brinnande luntan i sin hand.

Celestin gick rakt fram till sheriffen, och sade till honom:

— Pjesen har börjat, det går förträffligt; Dublin skall blott vara förståndigt, så skola vi vara erkänsamma.

— Min herre, — sade sheriffen — tjenstgöringen på postbyrån är afbruten; butikerna på Sackville-Street öppnas icke, ser ni, allt är i en förskräcklig oro.

Ah! hvaröfver oroar man sig då, äktningsvärde sheriff? Våra afsigter äro rena. Vi ha också en gång varit oroliga, då en brottslings hand uppbrände vårt museum och störtade oss i armod! Må Dublin i dag göra sin skyldighet, och allt skall gå bra. Jag går att beställa vår frukost på hôtel Geamesh, verldens förnämsta hôtel.

(Fortsättning pag. 282.)

Amerikanska timmerhuggare.

en af männen är fullt upptagen af dessas skötsel samt af att hindra vargarne att göra någon skada, sköter en annan en kocksbefattning, hvarmed vanligen äfven förenas egenskapen af jägare.

Ett arbetslag är i allmänhet fördeladt i tre afdelningar, — en, för att fälla träden, den andra för att qvista och ansa dem och den tredje, för att fortskaffa timret till närmaste elf. De börja arbetet vid solens uppgång och återvända sällan till bostaden före aftonen. De äro likväl alltid glada och förnöjda, och en mera hurtig, oförtruten och verksam menniskoklass än New Brunswicks timmerhuggare kan knappast finnas i någon annan del af verlden.

Då vid vårens ankomst de ymniga regnflödena samt is- och snösmältningen kommit floderna att växa, börja timmerkarlarne sysselsätta sig med det mödosamma och farliga arbetet, att "flöta" sitt timmer utför floderna till sågverken. Sedan de härunder passerat de högre fallen och forsarne, samlas timmerstockarne i stora flottor, och med dessa segla de nu, under uppstämmandet af mången frisk sång, sakta framåt intill dagens slut. Vid vissa tillfällen hopar sig timret till en sådan mängd i vattenfallen, att det der åstadkommer riktiga fördämningar. Att åter bortskaffa dessa är ett farligt arbete, hvilket nästan årligen kostar en eller annan menniska lifvet.

Enligt ett litet förtjenstfullt arbete, kalladt *"Handbok för emigranter"* af Perley, skola Brunswicks skogar gifva ett virke, som duger för skepp af första storleken. Sådana byggas förnämligast af svart björk och lärkträd eller *"Hacmatack."* Af hvit tall förfärdigar man master, då deremot den svarta tallen är ansedd för den yppersta i verlden till rånockar och toppmaster.

Skeppsbyggeriet drifves i större skala än annorstädes i St. Johns och Miramichi's hamnar, der det först började, men äfven å många andra lämpliga platser.

Vi afsluta denna uppsats med att hänvisa läsaren till de båda plancherna (sidd. 288—289 samt 292), af hvilka den förra framställer timmerkarlarnes arbete i skogen och den sednare deras enkla bostad ute i vildmarken. Hvem igenkänner icke i dessa teckningar bilder från våra svenska skogsbygder.

Blandadt.

Eldtallrikarne. År 1742 utkom i Weimar följande förordning:

"— — Enär genom brandskador många kunna råka i stort armod, så vilja vi, för att i tid afböja sådant, härmed i nåder förordna, att det i hvarje stad och by må finnas flera trätallrikar, på hvilka man redan ätit, och på hvilka man en fredag, då månen är i aftagande, mellan klockan 11 och 12 på middagen, med nytt bläck och nya pennor tecknat de figurer och de bokstäfver, som hosföljande afbildning utvisar; men om sedan en eldsvåda skulle uppstå — det Gud i sin nåd förbjude — bör en så beskaffad tallrik kastas i elden med de orden "J Guds namn", och derest elden ändå skulle gripa vidare ikring sig, skall detta tre gånger upprepas, hvarigenom elden då ofelbart blir dämpad.

De styrande borgmästarne i städerna och bisittarne i byarne ega att hafva dylika tallrikar i förvar och vid inträffande fara — den Gud afböje — använda desamma på nyss beskrifna sätt, o. s. v. Weimar den 24 December 1742."

Den bifogade teckningen föreställer en rund tallrik, på hvilken ett stort hjerta samt derofvanför ett litet sådant blifvit uppritade, och genom hvilka båda ett rakt streck med en hulling är draget. I det lilla hjertat stå bokstäfverna A. G., i det stora L. A.; *Agla* (begynnelsebokstäfverne till de hebreiska orden *"Atta, Gibbohr, Leolam, Adonai:"* Du är stark i evighet, Herre!). Allra nederst står: *"Consummatum est:"* Det är fullkomnadt, och derunder bredvid hvarandra trenne kors.

Humoristiskt.

Profbitar ur Sanningens ordbok. *Lif:* Tiden för penningars anskaffande.

Penningar: Lifvets mål.

En död: Hvarochen, hvilkens lif ej renderar några penningar.

Man: Penningtillverkningsmachin.

Dame: Penningutgifningsmachin.

Barn: Perpetuum mobile, som genom

Det faller af sig sjelf, sheriff, att vid den minsta magplåga, anklaga vi er för förgiftning, och Sackville flyger i hundra millioner stycken. Allt är förutsedt, sheriff, allt till och ett förgiftningsförsök.

— Var utan fruktan, min herre . . .

— Fruktan! bah, det tillhör Dublin att darra! Fruktan! Gäckas ni med mig? Alltsedan min födsel ombord på l'Indien, tillbringar jag mitt lif med att dö; jag har fem à sex särskilda gånger sett afgrunden, likasom jag nu ser er.

— Men min herre, — sade sheriffen med ytterst ljuf och len röst — afstå från denna afskyvärda galenskap! . . . till . . .

— Sheriff! icke ett enda ord mer, eller jag gör ett tecken, och vi flyga upp öfver molnen.

Vändande sig derefter till hopen som omgaf honom, tillade sjömannen:

— Min herrar, jag önskar att J dragen er undan, jag behöfver luft; lemna mig ensam!

Inom ett ögonblick hade folkhopen tillika med sheriffen försvunnit.

Celestin erfor en känsla af högmod, då han såg med hvilken skyndsamhet han blef åtlydd af det goda folket i Dublin. Med majestätisk hållning inträdde han kort derefter i hôtel Greamesh och befallde att man skulle servera honom frukost.

Hela betjeningen med värden i spetsen hastade att efterkomma Celestins befallningar; man serverade honom vid ett bord med trettio rätter jemte Oporto vin, sherry och claret. Efter slutad måltid utvalde han några orörda rätter, lade dem i en korg, och sedan han tillkallat värden, sade han till denne:

— Min herre, detta är för min broder Xavier, det är hans frukost; allt det öfriga, som jag lemnat, skänker ni till den hop af fattiga, som genom fönstren betraktat min frukost.

Värden bugade sig djupt, i det han gjorde en ganska uttrycksfull åtbörd af lydnad för sin granne, kruttunnan, representerad af den franske sjömannen.

Celestin gaf den öfverenskomna signalen innan han öppnade dörren till krutrummet, och Xavier närmade den brinnande luntan till krutet. Celestin tillslöt dörren i dubbelt lås, och nedsatte lifsmedlen på ett bord.

— Glad dig, Xavier; — sade han, i det han satte sig. Allt går förträffligt! Planen var ypperlig; Dublin tillhör oss. Hvilken syperb frukost har jag ej nyss ätit på Greamesh! Hvilka viner! Hvilken ypperlig uppassning! Ät nu frukost, du i din tur, min vän; jag har befallt vår middag till klockan sju.

— Och sheriffen, sheriffen? — sade Xavier, i det han åt sig afskar ett stort stycke »rumpsteake» på skinka.

— Sheriffen är rädd; han känner oss, hela Dublin känner oss, Xavier; man vet att vi äro män, som ej stanna vid tomma hotelser. Polisen är i yttersta förälgenhet, den söker en utväg, men finner ej någon. Under hemvägen mötte jag en herre som artigt nalkades mig och, yttrade: »För Guds skull, herr kapten, glöm ej att gå hem till klockan fem!» — Hvad har ni för intresse

penningkraft skall utvecklas till högsta grad af fullkomlighet och lycka.

Lycka: En million och — ändå litet till.

Nobelt: Att med silfverknif äta stek, för hvilken man ännu icke betalt slagtaren.

Likheten mellan en matematiker, en orkan och en tandläkare är den, att de alla tre draga ut "rötter".

Damerna äro alltid så måna om att försäkra, att en mans skönhet gäller föga i deras ögon.

Det bör härvid dock anmärkas, att de yttra detta endast åt de fula.

Hvad är det för likhet emellan fruntimmer och verkliga facta?

Man kan svårligen motsäga någon af dem; de låta ej bortresonera sig; de anföra de ovedersägligaste bevis, änskönt dessa stundom kunna förefalla ganska obegripliga; de göra sig gällande, om de än äro aldrig så gamla och ofta först då riktigt med besked; de låta sig ej ostraffadt ignoreras och man måste alltid gifva efter för fruntimmer och facta.

Bland hundra civila män, som bära mustacher, pryda sig dermed

8, för att undvika den besvärliga rakningen;
7, derför att de ej ega några polisonger;
10, för att se ut som militärer;
9, för att dölja falska tänder eller möjligen en vårta;
2, för att göra sin långa näsa mindre framstående;
3, för att dölja en klufven läpp;
1, derför att han stammar och dervid gör alltför många grimaser, hvilka åtminstone i någon mån döljas af mustacherna;
11, för att se ut som konstnärer;
1, för att ej blifva tagen för en klockare;
6, för svaga lungor eller andra sanitära orsakers skull;
2, på det man icke alltför lätt må observera snuset, som faller på öfverläppen;
1, emedan hans äkta hälft önskar det;
6, emedan deras fruar för ingen del vilja veta af det;
30, för att behaga unga damer;
2, för att maskera sig för sina björnar, hvilka förut alltid sett dem skägglösa, samt slutligen
1, derför att han har några oafslutade affärer med spanande polisen.

Charader.

I.

I går afton lilla Clara
Sade till sin vän Charlotte:
"Hvad jag skulle lycklig vara,
Syster, om jag egde blott
En den skönaste *mitt första*,
Ung och stolt, men god ändå;
Jag ej mera skulle törsta
Efter några nöjen då.

"Vet du, jag har ingen trefnad
I ett tillstånd såsom nu,
Utan kärlek — hvilken lefnad!
Hu, jag fryser riktigt . . . hu!
Men jag skulle grufligt klandra"
— Fortfor Clara, hotande —
"Den, som sökte att *mitt andra*
Få uti den älskade.

"Jag vill älska med all värma
Lefva blott af kärleken
Och på sådant sätt mig närma
Englars hemvist, himmelen."

— Så du pratar, lilla Clara! —
Inföll, leende, Charlotte —
Att så svärma måste vara
Mycket ljufligt, skönt och godt;
Men då sanna verkligheten
Visar huru allt ser ut,
Då får hägringsherrligheten
Ganska snart ett snöpligt slut.

Och dessutom kan jag säga,
Att ditt första icke är
Rik på känslor, som uppväga
Dina, då du blifvit kär.
Om ditt första, likt ditt hela,
Stundom söt du finna plär,
Kan det likväl icke fela
Att den ofta bitter är.

II.

Der *mitt första*, yr och kär,
når *mitt andra*, för att der
sig med Wenerns våg förena,
står *mitt hela*, — hvilken stad! —
och tillkännagifver hvad
vi med ordet "något" mena.

Julius.

---

dervid? frågade jag honom. — »Jag är Richard Schwab, er granne.» — Ah, jag förstår! sade jag till honom; nå väl var lugn, jag skall nog vara förståndig; men må Dublin äfven vara detsamma! Herr Schwab har ansvarat för Dublins förstånd.

— Parbleu! — utropade Xavier. — Om Dublin förargar oss, skola vi skicka det till månen.

— Åh! det veta de alltför väl. Jag är verkligen förtjust öfver det lif som ligger framför oss. Jag har hundrade planer i hufvudet. Först ämnar jag begära Richard Schwabs, vår grannes dotter till äkta.

— Ack, min Gud, Celestin! . . .

— Och jag bortgifter äfven dig på samma gång; jag gifver dig Herr Greameshs dotter, en förtjusande blondin, som har tolf tusen punds hemgift; hundra tusen ecus! . . .

— Men hvad få vi då för godt af en hemgift, Celestin! Vi äro på sätt och vis fångar här för hela lifvet; huru kunna vi då njuta af en hemgift?

— Ah! hvem känner väl framtiden? Låtom oss alltid taga emot en hemgift, om någon sådan erbjudes! I morgon begär jag miss Schwab för mig och miss Greamesh för dig.

— Och om man nekar oss . . .

— Då springa vi i luften . . . se der svaret på allt . . . Vi skola blott en gång flyga i luften . . . I morgon låter jag den första tapetserare i Dublin möblera två brudkamrar åt oss. Åh, vi skola hafva tvenne syperba bröllop.

— Hvar då?

— Hvar? Hos Greamesh i hans präktiga salonger. Du skall blifva den förste, jag den andre; en af oss båda måste beständigt hålla vakt vid denna vulkan. Vi invitera till våra bröllop den finaste société i Dublin; vi dansa ända till den följande dagen; vi skola på kalaset och balen depensera ettbundratusen francs.

— Och hvem skall betala?

— Parbleu! Våra svärfäder Schwab och Greamesh skola betala.

— Det är rättvist, Celestin, men huru skall en gång allt detta slutas?

— Åh, hvem vet? det skall kanske inte alls slutas. Det är ej nödvändigt att det slutas. Det skall återbörjas hvarje dag. Jag har till och med den planen, att låta utnämna mig till borgmästare i Dublin, och dig till ståthållare af Irland.

— Låtom oss, innan vi sträcka vår ärelystnad så högt, börja med lättare saker; låt oss gifta oss, och då vi fått barn, skola vi fördelaktigt etablera dem i de tre förenade rikena.

Detta samtal afbröts af ett tumultariskt buller af en gelsk musik, som uppfyllde Sackville-Street. Celestin öppnade och tillstängde åter dörren, med städse lika stor försigtighet, och nedsteg på gatan, der han genast träffade sin granne Richard, som tycktes fästad vid alla hans rörelser.

— Hvad betyder detta? — frågade Celestin häftigt herr Schwab.

(Forts.)

En amerikansk timmerhuggares skogshydda.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Adepten," pag. 113—120.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 19 September.

C. Petersens Officin 1858.